

Од Мастрихта до Хоргоша нигде нисам стајао. Где год ми се указала прилика да додам гас, то сам урадио због велике жеље да што пре стигнем. Можда је више у питању била радозналост. Стално ми је било у глави да ли се ишта за све ове године променило. Наравно, првенствено сам волео да видим да ли су се променили моји другари, нарочито Игњат и Стојан. Другарство нас тројице подсећало ме је често на Три Мускетара и ону њихову - Сви за једног, један за све! Често их се сетим јер је овде, у Мастрихту, погинуо један од њих, Д'Артањан, приликом освајања овог холандског града. Са друге стране, Игњата сам запамтио и по девојачкој Крсној слави моје мајке, Игњатије Богоносац. Сећам се да смо је увек у кући обележавали јер је одмах после Нове године, 02. јануара.

Као клинци играли смо фудбал и кликере, купали се на реци и скидали гнезда од свраке. Другарство нам се даље наставило све док нисмо завршили Средњу школу. Након тога, куд који мили моји. Ја сам отишао у Холандију, Стојан је постао угоститељ, а Игњат је најдаље догурао. Постао је саветник код неког министра у Влади.

Видело се то по њему да ће далеко догурати. Као клинац највише је волео да игра "линцу". То је оно кад се повуче линија на земљи па онда бацамо петодинарку и ко је најближи тој линији он односи све паре. Имао је тако лаку руку да је то било чудо једно. Ма био је неприкосновен у томе. Међутим, био је неприкосновен и у другарству. Све што заради он истог момента потроши на куповину ужине сиромашнијим другарима.

Онда је дошло нешто што је за многе било ново и непознато. Вишепартијски систем. Тада почеше да се друже они за које нико не би ни помислио да ће се дружити и да ће их ико икада видети заједно. Поче да се скупља кусо и репато. Онда почеше да се скупљају и друже по идеологији и да мисле онако како им каже идејни вођа. Тада закрвише друг са

другом, кум са кумом, а брат са братом. Из читаве те заврзламе ја сам успео да се извучем када сам решио да одем напоље.

Од тада па до сада нисам никада долазио. Због тога ми је овај долазак на годишњицу матуре био нешто посебно. Имао сам утисак да имам неку трему и оно што се каже- лептириће у стомаку.

Скуписмо се то вече скоро сви. Нисмо могли да верујемо колико смо били добар разред и колико смо били добри другари. Сви су скоро дошли, али Игњат није. Оправдао се тиме да има много обавеза.

-Лаже! Говедо! Као што је увек лагао! Доћи ће тај, али знаш кад!? У Лимбургу месецу! -беснео је Стојан. Како је поменуо Лимбург месец хтедох да скренем тему и почех Стојану да објашњавам да Лимбург није месец, већ Покрајина у Холандији.

-Јесте!? Сад си ти попио сву памет Света па си овде дошао да ме учиш уместо покојног професора Раше што нам је предавао географију! Ма цабе је било моје објашњење да је Лимбург холандска Покрајина и да је главни град Мастрихт и да знам јер управо у том граду живим. За Стојана је то месец и све што се овде очекује да ће се десити биће управо у том месецу-Лимбургу.

Мислио сам да Игњат стварно има обавеза. Ипак, бар код нас у Холандији бити члан министарског кабинета није ни мала ни наивна ствар. По Стојановој причи овде је то сасвим другачије. Био је убеђен да Игњат неће доћи јер не би имало смисла због његовог министра. Игњат и сви остали у кабинету имају већу и регуларну школу од министра.

-Да ли си ти видео слике неког министра са матуре? Ја нисам! Да ли си ти видео слике неког министра са дипломског? Ја нисам! Нико ништа није чуо, нико ништа није видео. Једино што се провуче кроз неке новине које нису контролисане је то да су или били лоши ђаци или су купили диплому на неком сумњивом факултету. Шта више има и оних факултета који дипломе деле чак и недељом. Вероватно због велике гужве и потражње. Скоро као на кванташкој пијаци. А држава и народ у њиховим рукама. Игњат је код министра саветник, али не због мозга већ због лаке руке. Додуше, министар је

мање играо "линцу". Некако је више волео оне игре са шибицама. Ту је више брзина била изражајна. Ништа ово не ваља мој побратиме. Ама баш ништа! Звао сам га често да дође код мене у кафану да се видимо, нешто попијемо и поједемо. Желео сам да заједно поделимо ручак као када смо некада делили ужину. Међутим, вероватно се уплашио да мора да плати. Њихов ручак за двоје у скупштинском ресторану кошта мање него кафа у било ком редовном ресторану. Научили су га да једе џабе, пије џабе, вози се џабе. Просто речено да троши туђе и да ужива у туђој несрећи на којој гради своју срећну и успешну каријеру. Није то више онај мускетар који је несрећне чинио срећним и био борац за правду. Можда би и хтео да буде онај стари али знаш ону народну, дала баба банку да уђе у коло, а сада би дала две банке да из кола изађе. Нема назад.

Видим ја да је Стојан мало више попио и почех да се извлачим како морам да кренем јер је пут дуг. Свима је било драго што сам дошао и што сам, ето, превалио толики пут да би се видео са старим другарима на годишњици матуре. Видео сам и то да су многи снуждени јер се овде заиста тешко живи. Да не кажем, једва се крпи крај са крајем. Поздрависмо се, изљубисмо и кренух на пут. Таман кад сам требао да изађем из града, заустави ме полиција. На крају, зна се- дрегер.

-Јесте ли вечерас нешто попили? Био је љубазан полицајац. - Искрен да будем, јесам. Имао сам годишњицу матуре и попио сам једно мало пиво. - одговорих.

-Мало!? Је ли!? Е па да видимо колико показује то твоје мало пиво.- погледа ме полицајац насмејано.

Урадим алко-тест, а он гледа и чуди се. Не може да верује да није показало ништа. Погледа ме помало разочарано па рече- Е мој Жарко сунце ли ти жарко, каква ли је та твоја матура била кад ниси попио ништа.

-Е мој брате! Да си ти видео колико жене пију не би те зачудило што ми мушки нисмо могли да дођемо до флаше, а ти си мене нашао да заустављаш. Одох ја у моју Покрајину Лимбург, а колико видим вама ће бити боље, али у Лимбургу месецу.

(Дејан Јаснић 2016)